

[Per Hækkerup.]

at man arbejder videre med henstillingerne om at standse våbenleverancerne fra kredsen af NATO-medlemslande til Grækenland.

Endelig vedrørende ministerens afslutningsbemærkninger i redegørelsen. Når jeg overhovedet tog disse problemer frem om FN og atompolitikken osv., så var det, fordi ministeren selv gav udtryk for, at han ønskede at fremsætte nogle generelle betragtninger over dansk udenrigspolitik; da var det altså, man fik forventningerne spændt lidt og blev så meget desto mere skuffet, men det skal jeg lade ligge, det er jo ikke så afgørende.

Derimod må jeg sige, at jeg synes ikke, ministerens svar på det konkrete spørgsmål, jeg stillede vedrørende atompolitikken, var helt klart. Jeg stillede ikke spørgsmål om vores, altså Danmarks, NATO-politik. Jeg stillede det spørgsmål, om der på forsvarsministermødet i Bruxelles var foretaget vedtagelser, som betød, at man havde ændret de bestemmelser og de beslutningsprocesser, som inden for NATO gælder med hensyn til anvendelsen af atomvåben i krigstilfælde. Det er klart, at det vedrører naturligvis i allerhøjeste grad Danmark, men spørgsmålet drejede sig altså ikke om vores egen atompolitik, for den går jeg ud fra er fuldstændig uændret, men om, hvorvidt der igennem de vedtagelser, der dér er blevet foretaget, og som er omtalt i pressen, er sket en ændring af NATOs atompolitik, ganske særlig i en sådan retning, at der er sket en ændring af den såkaldte atomtærskel, d. v. s. forudsætningerne for anvendelsen af atomvåben i tilfælde af en konflikt i Europa. Jeg vil henstille til udenrigsministeren, at dette, jeg håber nu klart præcisere, spørgsmål kan blive lige så klart besvaret.

Poul Schlüter: Der har ikke fra andre ordføreres side været fremført synspunkter, som det er nødvendigt at jeg forlænger denne debat med at besvare. Derimod vil jeg gerne gøre en bemærkning til den dagsorden, hr. Erik Kragh har foreslået på egne vegne.

I den tale, jeg holdt på den konservative gruppes vegne, gav jeg udtryk for, at tidspunktet måtte være inde nu, hvor de ame-

rikanske troppereduktioner er begyndt, til, at også Hanoi nedtrappede sin militære indsats, hvis man skulle kunne tro på, at Nordvietnam overhovedet på noget tidspunkt vil bidrage til en fredeliggenløse. Hr. Erik Kraghs dagsorden giver i en vis forstand udtryk for det samme. I og for sig kan vel alle være enige med hr. Erik Kragh i, at også Nordvietnam gerne skulle tage skridt nu, som kan føre til fredsforhandlinger, men jeg tror ikke, det vil tjene noget formål, at folketinget netop nu formelt vedtager en dagsorden, hvor man udtaler sig alene om en enkelt side af den samlede Vietnamproblematik.

En anden grund er, at folketinget ikke bør henvende sig direkte til fremmede regeringer og da slet ikke til såkaldte befrielsesfronter. I det hele taget tror jeg, det ville være forkert at tage noget enkelt emne, som udenrigsministeren har behandlet i sin redegørelse, ud af sammenhængen for at gøre det til genstand for en dagsorden i dag.

I øvrigt vil jeg gerne nævne for klarheds skyld, at den dagsorden, hr. Erik Kragh har foreslået, har været ubekendt for mig og for andre medlemmer af min gruppe forud for påbegyndelsen af denne debat.

Ud fra de grunde, jeg her har nævnt, vil min gruppe stemme imod hr. Erik Kraghs dagsordensforslag.

Per Federspiel: Jeg har kun ganske enkelte bemærkninger. Den første er til hr. Stinus, der gav udtryk for den opfattelse i forbindelse med forholdet til Tjcekoslovakiet, at en afspænding førende op til en europæisk sikkerhedskonference antagelig ville medvirke til en liberalisering eller en fortsættelse af liberaliseringsprocessen i Tjcekoslovakiet. Det kan man naturligvis have sin egen mening om, men det rejser noget meget principielt i hele problematikken omkring disse afspændingsspørgsmål, nemlig dette, at hvis det skal være et formål fra den ene side at påvirke den politiske udvikling på den anden side af forhandlingsbordet, så tror jeg, forhandlinger af den art på forhånd er dømt til at mislykkes allerede fra første øjeblik.

Hr. Per Hækkerup var måske noget skarpere inde på det, da han mere eller mindre ville bagatellisere det, der var sket i Tjcekoslovakiet, ikke i absolut forstand, men i